

ת"פ 56520/05/16 - מדינת ישראל נגד אביעד כאלף, יואב כהן

בית משפט השלום בראשון לציון

06 יולי 2017

ת"פ 56520-05-16 מדינת ישראל נ' כאלף ואח'
ת"פ 12018-10-16

מספר פל"א 211474/2016

לפני כבוד השופטת שירלי דקל נה
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמים
1. אביעד כאלף
2. יואב כהן

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד שרית מרום

הנאשם 2 וב"כ: עו"ד ארי שמאי

אשתו של נאשם 2

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

(בעניינו של נאשם מספר 2)

הנאשם 2 הורשע, על פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר דיוני, בעבירה של סיוע לשביל"ר.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 18/5/16, בשעות הלילה, הגיעו נאשם 1 ואחר למקום בו חנה הרכב בו עמוד 1

החזיק המתלונן, סרקו את המקום ועזבו לאחר מספר דקות.

בחצות, או בסמוך לכך, הגיע הנאשם 2 יחד עם נאשם 1 ברכב מזדה (להלן: "רכב המזדה") בו נהג נאשם 2.

נאשם 1 ירד מרכב המזדה, כשהוא מצויד בפתק עליו רשומים מספרי לוחית הרישוי והקודן של הרב בו החזיק המתלונן, הלך לעברו של הרכב, בעוד נאשם 2 המשיך בנסיעה והמתין במעלה הרחוב.

נאשם 1 נטל את הרכב של המתלונן, הניעו באמצעות מפתח רכב מותאם ומס' הקודן, נסע בו, עצר בסמוך לרכב המזדה ושני הנאשמים החלו בנסיעה, כשרכב המזדה נהוג ע"י נאשם 2 בעקבות הרכב שנטל נאשם 1.

כמו כן, הנאשם 2 הודה והורשע בעבירה של הפרת הוראה חוקית, המיוחסת לו ב- ת.פ. 12018-10-16 של בימ"ש זה, ולבקשתו צורפה העבירה לתיק העיקרי. לפי עובדות כתב האישום בתיק המצורף, בתאריך 26/5/16 הורה בית המשפט על שחרור הנאשם 2 בתנאים של מעצר בית מלא.

בתאריך 4/9/16, בשעת לילה מאוחרת, במהלך מחסום משטרי יזום, בסמוך לעיר כפר סבא, נתפס הנאשם 2 כשהוא מחוץ לביתו, בניגוד להוראה החוקית.

בדיון שהתקיים ביום 7/11/2017 ניתנה הכרעת דין, והנאשם 2 הופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר. ב"כ הנאשם 2 ביקש ששירות המבחן יבחן את שאלת ביטול ההרשעה.

לפי התסקיר שהתקבל ביום 15/3/2017, הנאשם 2 בן 34, נשוי, אב ל-3 ילדים, מנהל אורח חיים דתי ומתגורר עם משפחתו בתל-אביב. הנאשם מסר כי הנו בעל השכלה של 12 שנ"ל, בישיבה תיכונית, לא גויס לצבא על רקע אי התאמה ועובד כמשגיח כשרות בסופרמרקט בתל-אביב.

הנאשם 2 התקשה לקבל אחריות על כוונה פלילית במעשיו. מסר כי נאשם 1 הנו גיסו, שהציע לו להצטרף אליו, ורק לאחר מעצרו ע"י המשטרה גילה שהרכב גנוב.

שירות המבחן התרשם מנטיית הנאשם 2 לטשטש ולהפחית את חומרת המיוחס לו בכתב האישום, ומקושי להתבונן באופן ביקורתי על התנהלותו השולית.

נוכח ההתרשמות מסיכון במצבו של הנאשם 2, הוצע לו לבחון השתלבות בקבוצה טיפולית, אך הוא שלל בפני שירות המבחן צורך או נזקקות להמשך מעורבות טיפולית.

שירות המבחן התרשם כי אין מדובר באירוע חריג ויחיד עבור הנאשם, וקיימת נטייה להתנהלות שולית ועמדות בעייתיות כלפי גורמי חוק וסמכות, ללא מוטיבציה או נכונות מצד נאשם 2 לעריכת שינוי במצבו.

במצב דברים זה, שירות המבחן לא יכול היה לגבש המלצה טיפולית, וכן התקשה לבוא בהמלצה לביטול ההרשעה, וסבר כי יהיה בכך מסר מטשטש עבור הנאשם.

לפיכך המליץ שירות המבחן לסיים את ההליך בענישה צופה פני עתיד, במסגרת מאסר על תנאי, ואם בית המשפט שוקל בנוסף הטלת ענישה קונקרטית, הומלץ על צו של"צ.

בדיון שהתקיים לאחר קבלת התסקיר, ב"כ הנאשם ביקש לדחות את הדיון להגשת תסקיר משלים, מאחר וטען שהנאשם מעונין לשתף פעולה בתהליך הטיפול וביקש לתת לו הזדמנות לכך, ואף הנאשם 2 אישר את דבריו. בהתאם לבקשתו, בית המשפט הורה על קבלת תסקיר משלים.

מהתסקיר המשלים שהתקבל, מיום 29/6/2017, עולה כי בפגישה נוספת שהתקיימה עם הנאשם 2, הוא ביטא אמביוולנטיות ביחס להשתלבות בתהליך טיפולי, ושירות המבחן התרשם כי הוא עדיין מתקשה לערוך בחינה ביקורתית של התנהלותו ודפוסיו הבעייתיים, ופועל מתוך מוטיבציה חיצונית בלבד, על מנת להביא לסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה בדיון.

שירות המבחן שתף את הנאשם 2 בהתרשמותו, והנאשם 2 הביע נכונות ראשונית לבחון השתלבות בתהליך טיפולי.

לאור השינוי הראשוני שחל בעמדותיו של נאשם 2, ועל מנת לבחון את יכולתו להירתם ולהיתרם מקשר טיפולי, הומלץ על דחיית הדיון ב-4 חודשים.

בדיון היום ביקש הנאשם 2 לסיים את ההליך המשפטי וטען כי הוא מוותר על עתירתו לביטול הרשעה, וב"כ הצדדים טענו לעונש.

ב"כ המאשימה הפנתה לגזר דין שניתן בעניינו של נאשם 1, שנגזרו עליו 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס, ועתרה להשית על נאשם 2 מחצית מהעונש.

ב"כ המאשימה הפנתה לאמור בתסקיר שירות המבחן וטענה כי העובדה שנאשם 2 אינו מעונין למצות את ההליך הטיפולי מצביעה על מי שבוחר שלא בדרך השיקום.

כמו כן, ב"כ המאשימה עתרה לחילוט רכבו של נאשם 2, הרשום על שם אשתו של נאשם 2, מאחר ששימש לביצוע העבירה.

ב"כ נאשם 2 טען כי נאשם 1 הורשע בעבירה של גניבת רכב, ואילו נאשם 2 הורשע בעבירה פחותה בחומרתה, של סיוע לעבירת שבל"ר. ב"כ נאשם 2 הדגיש כי נאשם 2 נעדר עבר פלילי, הודה והביע חרטה על מעשיו, חלפה תקופה של שנה מאז האירוע ולא נעברו על ידו עבירות נוספות למעט העבירה של הפרת הוראה חוקית.

ב"כ הנאשם 2 טען כי יש להסתפק בהטלת מאסר על תנאי.

אשר לחילוט הרכב, ב"כ הנאשם 2 טען שיהיה זה בלתי מידתי להורות על חילוט הרכב בנסיבות המפורטות בכתב

האישום המתוקן. עוד טען כי אשתו של הנאשם 2 היא שנוהגת ברכב ומשתמשת בו כדי להגיע לעבודתה ולהסיע את שלושת הילדים.

הנאשם טען כי הוא המפרנס העיקרי בבית. עלול להיות מפוטר מעבודתו אם יורשע.

העבירה שביצע הנאשם 2, של סיוע לשב"ר, פוגעת בערך החברתי המוגן של זכות הקניין, וכן פוגעת בציבור בכללותו, בשל העלאת פרמיות הביטוח. הפגיעה בערך החברתי המוגן אינה במידה גבוהה, שכן העברין העיקרי בתיק היה נאשם 1, ונאשם 2 שימש כמסייע בלבד, בכך שהסיע את נאשם 1 למקום ביצוע העבירה.

כמו כן אציין, שבפועל לא נגרם נזק, שכן הנאשמים נתפסו בכף, וגניבת הרכב סוכלה.

אשר לעבירה של הפרת הוראה חוקית, הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה מכך, הנו עקרון כיבוד החוק.

מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי הותלו על הנאשמים עונשים שנעו בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר, שיכול יורצו בעבודות שירות, והכל בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיהם האישיות של הנאשמים.

לא מצאתי שיש מקום לחרוג לקולא מטעמי שיקום, שכן לא התקיים במקרה דנן, למרבה הצער, שיקום.

בגזירת העונש המתאים לנאשם 2, יש להתחשב בכך שהנאשם 2 נעדר עבר פלילי, ובעצם ההרשעה יש משום פגיעה פוטנציאלית בתעסוקתו. הנאשם נטל אחריות בבית המשפט על מעשיו, אף כי מתסקיר שירות המבחן עולה שהוא מטשטש מחומרם.

אינני סבורה שיש ללמוד מהענישה שהוטלה על נאשם 1 לעניינו של נאשם 2, וכי יש ללמוד מעקרון אחדות הענישה במקרה דנן. יש לאבחן בין שני הנאשמים, מאחר שנאשם 1 הורשע בעבירה שונה וחמורה יותר. מנגד, נאשם 1 הנו בגיר צעיר, ששתף פעולה בהליך טיפולי, תסקיר שירות המבחן בעניינו היה חיובי, ועובדות אלה עמדו לזכותו בעת גזירת דינו.

לנוכח כל האמור, אני סבורה כי בעניינו של הנאשם 2 יש להסתפק בהטלת ענישה מרתיעה ומשמעותית וצופה פני עתיד.

אשר לבקשת החילוט, לאור העובדה שהרכב שחילוטו התבקש, אף ששימש לביצוע העבירה, שוויו נמוך, אשתו של הנאשם היא זו שעושה שימוש ברכב כדי להגיע למקום עבודתה, ולאור נסיבות ביצוע העבירה אין מקום להורות על חילוט הרכב.

לאור כל האמור אני גוזרת על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

עמוד 4

(א) מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, והנאשם 2 לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך שלוש שנים מהיום כל עבירה בקשר לרכב לפי סימן ה'1 לפרק י"א לחוק העונשין, לרבות ניסיון או סיוע לבצע עבירה מעבירות אלו.

(ב) מאסר על תנאי למשך חודשיים, והנאשם 2 לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך שלוש שנים מהיום עבירה של הפרת הוראה חוקית.

(ג) קנס כספי בסך 4,000 ₪ או 40 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-8 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל מיום 1/8/17 וב-1 לכל חודש שלאחריו. באם תשלום אחד מן התשלומים לא יפרע במועדו או במלואו, יעמוד כל הקנס או יתרתו לפירעון מיידי.

לבקשת הנאשם 2, ככל שהופקדו על ידו כספים במסגרת הליך המעצר, הם יקוזזו לטובת הקנס, והיתרה תוחזר למפקיד. כל זאת באין מניעה חוקית, לרבות עיקולים.

(ד) הנאשם יחתום על התחייבות בסך של 5,000 ₪ שלא יעבור בתוך 3 שנים מהיום כל עבירה לפי סימן ה'1 לפרק י"א לחוק העונשין. לא תחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר למשך 7 ימים.

הנאשם יפנה למזכירות בית-המשפט לקבלת שוברים לתשלום הקנס וחתימה על ההתחייבות.

המוצגים שנתפסו ברכב יוחזרו לנאשם 2.

הרכב יוחזר לנאשם 2, בכפוף להמצאת מסמכי בעלות ותשלום עבור אחסון.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז - לוד תוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע היום י"ב תמוז תשע"ז, 06/07/2017 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נוה, שופטת

